

Gatubarnen i Melilla sniffar hasch och lim för att glömma hungern och hopplösheten. Några använder påsar, andra trasor, ytterligare några smörjer limmet direkt i händerna.

Killen som föll kallades Oussa och var sjutton år. Han gillade motorcyklar, Mesut Özil och Titanic på sin Facebooksida.

– Jag vet att det inte är nyttigt. Men vi behöver det för att glömma. När jag sniffar känner jag ingen hunger förrän dagen efter.

Om någon timme ska de klättra ner bakom fyren. En lös sten, eller ett felsteg och de kommer att falla handlöst mot klipporna trettio meter ner. Det såg livsfarligt ut redan i dagsljus. Nu är det beckmörkt. Och killarna på muren är höga som hus.

– Äh, ramlar någon och skadar sig tar vi honom bara till sjukhuset, säger ”Bruce Lee” och skrattar.

– Är man skärpt vågar man inte hoppa ner och riskera livet. Då går man hellre hem och sover, säger han.

– Dessutom känner man inte polisens slag.

Han vrider handleden så att armbågsbenet sticker ut och ser ut att lossna. Fingrarna böjer han hela vägen bak mot handloven som om det varken finns ben eller senor som håller emot.

– Polisen slår en över händerna för att man inte ska kunna klättra mer den kvällen, säger han och drar av sig tröjan för att visa andra skador som han säger att han ådragit sig under sina tusentals försök att komma in i hamnen.

Han vill att vi ska känna på nyckel-

benet som knäcktes, fördjupningarna i skallen, ärrret på insidan av låret där ett stålrör kördes in.

– De tar en alltid åt sidan där inga övervakningskameror ser. Eftersom jag är äldst får jag oftast mest stryk, säger han.

Det börjar bli dags. Killarna skingras och försvinner i väg i mörkret.

Många av gatubarnen i Melilla vet att det är svårt att få asyl i Europa, men hoppas att allting ändå ska lösa sig bara de lyckas komma med en av båtarna. En anledning är Facebook, som blivit 2010-talets motsvarighet till amerikabreven. Precis som utvandrarerna förskönade bilden av det nya landet, och starkt bidrog till att var femte svensk emigrerade till Amerika, förstärks gatubarnens bild av Europa av statusuppdateringar där vännerna de brukade dela soptunna med poserar med pengar och dyra telefoner.

– Man ser ibland migranter som lyckats. De har bra med pengar och fina kläder, säger Ayoub.

Amin och vännerna han reste med lade ofta ut bilder på sig själva där de såg ut att leva ett glassigt storstadsliv. Men i själva verket levde de på gatorna. När vi träffade dem i Stockholm i slutet av mars var de utsvultna och

”Ryktet bland killarna är att polisen jagade honom och att han hal-kade när han försökte svinga sig förbi gallret.”

Paulina, volontär.

hade sovit på Stockholms central två nätter i rad.

Dagen efter vårt möte uppe på muren får vi veta att en av de som försökte i natt ska ha klarat sig ombord. Senare samma eftermiddag trängs ett trettiotal gatubarn, journalister och aktivister vid fyren. Stämningen är tryckt.

Många ringer sina föräldrar för att meddela att de är okej, att de inte behöver vara oroliga.

– Imorgon kommer hela Europa att få veta, säger Ayoub.

Han lutar sig över muren och tittar ner för stupet där räddningspersonal just lyft över en sargad pojkkropp i en vit liksäck.

– Ryktet bland killarna är att polisen jagade honom och att han hal-kade när han försökte svinga sig förbi gallret, säger Paulina, en av volontärerna på människorättsorganisationen Prodein.

– Men polisen säger att han kan ha legat där i tre dagar. Antagligen för att de inte ska få skulden.

Killarna på muren vill inte prata med pressen, eller vara med på några bilder. José Palazon, från Prodein, ger lokaltidningarna några kritiska citat om hur Melillas styrande har ett ansvar för dödsolyckan genom att hela

tiden spärra av och göra vägen ner till hamnen mer svårtillgänglig och farlig.

”Bruce Lee” står för sig själv vid ett av de runda kanontornen en bit bort. Han kom förbi polisavspärrningen genom att ljuga och säga att det kanske var hans bror som låg där.

Nu ser han ut att ångra tilltaget. – Fötterna låg ända uppe vid huvudet, säger han tyst.

– Nu ska ingen försöka ta sig in i hamnen på tre dagar, av respekt för den döde.

På muren går jointarna runt som ska hjälpa dem att glömma. Killen som föll kallades Oussa och var sjutton år. Han gillade motorcyklar, Mesut Özil och Titanic på sin Facebooksida.

Många av hans 690 Facebookvänner är spridda över det Europa han själv drömde om. En av dem har skrivit en dödsruna med en gråtande smiley:

”Vi kommer inte att glömma dig”.

TEXT: JENS MIKKELSEN
jens.mikkelsen@sydsvenskan.se

FOTO: HUSSEIN EL-ALAWI
hussein-el-alawi@sydsvenskan.se

